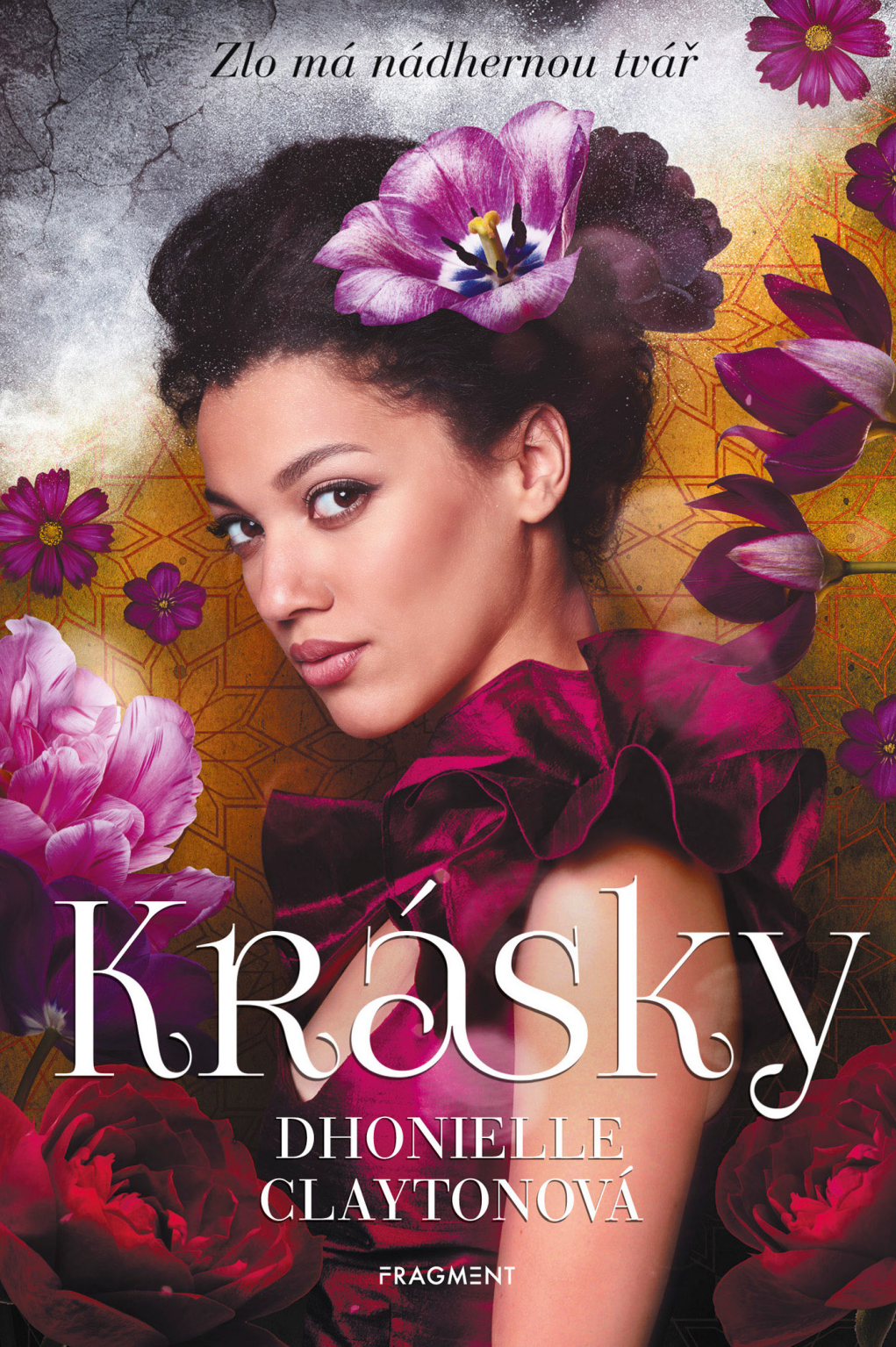
Zlo má nádhernou tvář
Krásky
DHONIELLE CLAYTONOVÁ
FRAGMENT

Krásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dhonielle Claytonová

Krásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Krásky

Krásky

DHONIELLE
CLAYTONOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Dhonielle Clayton, All rights reserved.
Translation © Zuzana Švábová, 2020
Cover photos © paffy; Angela Hawkey; Abstractor; sergio34; Ezhevika; Vilor; Nattika / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4627-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4676-1 (1. zveřejnění, 2020)

Pro strýčka Kennyho, strýčka Charlese a Nanoo –
svět je teď bez vás šedý.

Krása je umírající květina.
orléanské přísloví

Na počátku světa se bůh nebes zamiloval do bohyně krásy. Zahrnoval ji dary v podobě svých nejkrásnějších předmětů – Slunce, Měsíce, mraků, hvězd. Přijala jeho nabídku, stát se jeho ženou, a spolu měli děti Orléansu. Bohyně krásy je však milovala tolik, že s nimi trávila veškerý svůj čas. Když se odmítla vrátit domů, bůh nebes seslal déšť, blesky a vítr, aby první lid utopil. Bohyně krásy je chránila, a tak je bůh nebes proklel pletí barvy oblohy bez slunce, očima odstínu krve, vlasy struktury shnilé slámy a hlubokým smutkem, který se brzy proměnil v šílenství. Bohyně krásy na obranu vyslala Krásky, které měly být růžemi vyrůstajícími z temnoty a zpustošené půdy, předurčenými navracet krásu prokletému světu, stejně jako Slunce přináší světlo.

Z Dějin Orléansu

1

Dnes jsme všechny oslavily šestnácté narozeniny, což by pro kteroukoliv normální dívku znamenalo malinové a citronové makronky, maličké pastelové vzducholodě, růžové šampaňské a karetní hry. Možná i miniaturního slona.

Ale pro nás ne. My jsme dnes měly premiéru. Letos nás bylo jen šest.

Konečky mých prstů zanechaly na papírově tenkých skleněných stěnách mlžné otisky. Kočár byl krásný, průhledný, měl tvar koule a obklopovali ho oddaní diváci, kteří toužili zjistit, jak vypadám a co dokážu. Byla jsem jako křehká panenka vystavená uvnitř sněžítka.

Podél skleněných záhybů se táhla síť vyrobená z růžových květin, které byly mým symbolem. Měla všem sdělit mé jméno – Camellie – a skrývat mě, dokud mě neodhalí před královským dvorem.

Byla jsem poslední v řadě.

Když jsme se prodíraly davy, které se na Královském náměstí sešly u příležitosti Karnevalu krásy, srdce mi nadšením

a nervozitou bušilo jako splašené. Festival se konal jednou za tři roky. Vykoukla jsem dalekohledem skrz mezírky mezi okvětními lístky a snažila se vstřebat své první pohledy na svět. Toužila jsem každý kousek složit a zastrčit si ho mezi jasně červené vrstvy šatů.

Byla to říše divů plná zámeckých budov se zlatými věžičkami a třpytivými klenbami, kašen s rybami barvy karmínu a slonoviny, bludišť z kreativně sestříhaných stromů a keřů všemožných geometrických forem. Náměstí obklopovaly majestátní kanály, na nichž pluly drahokamy osázené lodě, které se leskly jako šperky a na temně modré vodě působily jako usmívající se měsíce. Byly napěchované cestujícími, kteří nás toužili spatřit. V královských přesýpacích hodinách, jež měřily délku dne a noci, se vířil písek v odstínu bílých diamantů.

Slunce se nořilo do moře a obloha i oblaka na ní měly barvu rozplývajících se třešní, planoucích pomerančů a spálených grepů. Skomírající sluneční svit vrhal na sklo můj odraz. S napudrovanou pletí jsem vypadala jako kus karamelového dortu pokrytý příliš tlustou vrstvou krému.

Bylo to poprvé, co jsem navštívila imperiální ostrov. Poprvé, co jsem kdy opustila domov. Nikdy předtím jsem nic podobného neviděla.

Orléanské souostroví tvořil pás ostrovů, který se přes teplé moře táhl jako růže s křivým stonkem. Většina ostrovů byla propojená zlatými mosty nebo se na ně dalo dostat okázalými říčními kočáry. My jsme přijely ze samého vrcholku – růžového květu – a urazily jsme dalekou cestu do srdce stonku, abychom předvedly svá nadání.

Do skleněného kočáru se malinkými průduchy prodral vánek a přinesl s sebou vůni oblohy – slaný déšť, kořeněné mraky a nasládlou stopu hvězd. Všechno to bylo jako sen,

který přetrval i po úsvitu. Nechtěla jsem, aby někdy skončil. Nechtěla jsem se vrátit domů. Jedna minuta tady byla bohatší než tisíc okamžiků tam.

Konec teplých měsíců přináší změny, říkala vždycky máma. A můj život se měl změnit dnes večer.

Koně námi škubli dopředu a jejich kopyta zaklapala o vydlážděné náměstí. Pouliční prodavači nabízeli sladkosti na naši počest: hromádky naškrábaného ledu posypané jahodami v barvě našich rtů, rafinované koláčky ve tvaru květin, odpovídajících našim symbolům, sladké obláčky ve tvaru drdolů Krásek a barevné cukrové šňůrky obtočené okolo tyčinek, které symbolizovaly naše tradiční šerpy a šaty.

Do mého kočáru někdo zabušil rukou a já jsem zahlédla kousíček jeho tváře. Náměstí praskalo ve švech. Bylo tu tolik lidí – stovky, tisíce, možná miliony. Imperiální stráže tlačily dav zpět, aby našemu procesí udělaly prostor k průjezdu. Všichni ti lidé se zdáli být krásní a jejich pleť měla různé barvy; od čerstvé smetany, přes kapku medu až po čtvereček čokolády. Na hlavě měli blond vlny, hnědé kudrny i havraní lokny. Jejich těla byla útlá, zaoblená nebo něco mezi. Všichni zaplatili za to, aby takhle vypadali.

Muži na sobě měli saka, klobouky a vázanky v celém spektru barev. Některým na tváři rostly vousy upravené do rozličných vzorů. Stáli za ženami, jež zdobily šperky a halily luxusní pastelové šaty, kterým na objemu dodávaly krinolíny a tyl. Ženy měly vlasy zakryté propracovanými klobouky. Některé z nich svíraly roztomilé slunečníky a deštníky z voskovaného papíru nebo se ovívaly vzorovanými vějíři.

Spatřila jsem populární vizáže z bulvárních plátků, které zůstaly v bedně na poštu o den déle, než měly, nebo z týdenních krasohledů, které Elisabeth, dcera Du Barryové, občas upustila mezi sametové polštáře na pohovce v salónku.

V *Orléanském deníku* stálo, že novým trendem větrné sezóny jsou jahodově blond vlasy a nefritové oči. V titulcích novin se psalo:

PROBUĎTE LÁSKU… BUĎTE
NEODOLATELNÁ S JAHODOVOU
A NEFRITOVOU

DOPLŇTE SVOU TOALETNÍ SKŘÍŇKU
O REBARBOROVÝ VLASOVÝ PUDR,
KTERÝ DOPORUČUJÍ KRÁSKY

LILIOVĚ BÍLÁ PLEŤ A RŮŽOVÉ RTY –
BARVY KRÁSY PRO TUTO SEZÓNU

Bulvární novináři tvrdili, že právě po tomhle budou všichni v nadcházejících měsících šílet.

Byl slyšet cinkot mincí. Desítky rukou mávaly ve vzduchu sametovými pytlíky. Spintrie uvnitř vydávaly zvonivou melodii. Kolik jich bylo v každém sáčku? Kolik procedur si mohli dovolit? Kolik byli ochotní zaplatit?

Upravila jsem čočky dalekohledu a přiblížila jsem si natěšené přihlížející. Všimla jsem si, že mnohým vybledla pleť jako obrazům, které příliš dlouho visely na slunci. U kořínků jim šedivěly vlasy a některým brázdily čela vrásky.

Připomnělo mi to, proč jsem tady.

Byla jsem Kráska.

Ovládala jsem krásu.

2

Kočáry se zastavily před královským altánem. Kolem jeho vrcholků se vinuly vyšívané chryzantémy. Rozezněly se trumpety. Zazvonily zvony. Nastavila jsem čočky dalekohledu a přimhouřila oči, abych viděla na krále, královnu a jejich dceru. Připomínali mi porcelánové panenky, s nimiž jsme si se sestrami hrávaly jako děti. Oprýskané obličeje malého krále v nachovém rouchu a královny s ohnutou korunou vsazenou do černých vlasů. Oba sedící v miniaturním paláci vyrobeném z úlomků cypřišového dřeva v hrací místnosti.

Tady vypadali stejně, i když samozřejmě ne tak opotřebovaně. Královna zářila jako vzdálená hvězda a její inkoustově černá pleť zachycovala poslední sluneční paprsky. Králův měděný plnovous mu dosahoval k opasku roucha a jejich dcera měla zlaté vlasy vyčesané jako včelí úl. Kdykoliv si skutečná princezna změnila barvu pleti, přemalovala jsem ruce a nohy princezny-panenky, aby držela krok s bulvárními plátky, které maman propašovala přes Du Barryovou.

Na obrazovkách vzducholodí se rozzářila její podobizna. Dnes měla stejně jako její otec sněhově bílou pleť, ale s broskvově růžovými pihami, které byly dovedně rozprášené po nose. Chtěla jsem být tou, která je všechny zkrášlí. Chtěla jsem být tou, kterou si královna vybere. Chtěla jsem moc, která přijde, když se stanu vyvolenou Jejího Veličenstva. A pokud dokážu být lepší než Amber, zvolí mě. Mé ostatní sestry sice byly dobré, ale v hloubi duše jsem věděla, že se bude rozhodovat mezi ní a mnou.

Madame Du Barryová promluvila do megafonu. „Vaše Veličenstva, Vaše Výsosti, páni ministři a paní ministryně, hrabata a hraběnky, baroni a baronky, dvořané a dvořanky, orléanský lide, vítejte na nejvýznamnější události v našem království, Festivalu krásy." Hlas měla plný autority. Jeho síla otřásla mým kočárem. Ačkoliv jsem ji neviděla, věděla jsem, že má na sobě klobouk plný pavích per a že svou vnadnou siluetu vmáčkla do jedněch ze svých černých šatů. Maman mi říkala, že si madame Du Barryová schválně udržuje objemnou a strach nahánějící postavu.

„Jsem madame Ana Maria Lange Du Barryová, královská strážkyně krásy," pronesla hrdě svůj oficiální titul. Obyvatelé Orléansu by s nejvyšší pravděpodobností zalapali po dechu, kdyby věděli, že jí doma říkáme prostě „Du Barryová".

Zaburácel potlesk. Rozezněly se pronikavé píšťalky, jejíchž zvuk se mi rozvibroval v hrudi. Po celý svůj život jsem nic nechtěla víc než být tady – před celým královstvím.

„Tato tradice sahá až k samotnému počátku našich ostrovů a ke zrodu naší civilizace. Mé předchůdkyně měly po celé generace velké privilegium strážit naše nejvzácnější šperky." Otočila se doleva a pokynula směrem k předchozí generaci Krásek. Všech osm jich sedělo na židlích s vysokými opěrkami a drželo v rukou růžová poupata. Tváře měly zahalené závoji z černé krajky. Ivy, vyvolená, měla na hlavě nasazenou

třpytivou korunu. Tímto okamžikem končí jejich pobyt u dvora. Jakmile nás vycvičí, vrátí se domů.

Když jsem byla malá, všechny si s námi mezi svými lekcemi s Du Barryovou hrály. Ale pak jim jednoho dne služebné sbalily věci.

Chtěla jsem se zašít do těch lodních kufrů a beden, schovat se do jejich hedvábných šatů, hebkých kožešin a nadýchaného tylu, cestovat jako černý pasažér a klíčovou dírkou kufru zachytit střípky okolního světa. Vzpomněla jsem si, jak jsem o starších Kráskách po jejich odjezdu četla v novinách. Na stěně v ložnici jsem měla přišpendlené jejich oficiální kartičky.

Chtěla jsem být jako Ivy. Vždycky jsem chtěla být jako ona.

Musíš být vyvolená – stejně jako já, řekla mi maman, než zemřela. *Orléanští lidé nesnášejí sami sebe. Musíš to změnit.* Vzpomínka na její slova mě zahřála a zároveň mě v hrudi zabodal stesk. *Vyvolená světu ukazuje, co je krásné. Připomíná lidem, co je podstatné.* Přála jsem si, aby žila dostatečně dlouho na to, aby tu mohla být a sledovat mě z pódia.

Představila jsem si sebe v paláci jako osobní Krásku královské rodiny, která je pravou rukou ministryně krásy, pomáhá jí navrhovat zákony o kráse, užívá si kouzla imperiálního města Trianonu a všech jeho čtvrtí, plave v Královském moři, plaví se na královských lodích, navštěvuje sousední ostrovy a potuluje se městy, aby okusila vše, co svět nabízí.

Moje sestry budou umístěné do jedné z pěti imperiálních čajoven nebo zůstanou doma, aby se věnovaly novorozeným obyvatelům Orléansu.

Budu vyslankyní bohyně krásy.

Ten sen jsem si chovala v hrudi jako nádech, který jsem nikdy nechtěla vypustit.

„A nyní je mi potěšením představit vám nejnovější generaci Krásek," oznámila Du Barryová.

Hrozilo, že mi pukne srdce, jak mnou projel záchvěv očekávání. Třásly se mi ruce, až jsem upustila dalekohled.

Dav zajásal. Řidič stáhl síťovanou květinovou pokrývku z mého kočáru.

Byla jsem odhalena davu. Z klína jsem si vzala vějíře. Jejich západky se otevřely a ukázaly petrklíčově růžový potisk. Zakryla jsem si obličej a pak jsem oběma vějíři zamávala a zatočila tak, že se zatřepotaly jako motýlí křídla. Vyhodila jsem je nad hlavu a bez námahy chytila. V té chvíli se hodiny výuky vyplatily. Z davu se ozvaly píšťalky a výkřiky.

Pohlédla jsem doleva na kočáry mých sester. Byly jsme vyrovnané jako řada vajec a pohybovaly se ve společném rytmu. Usmály jsme se na sebe. Kolovala v nás ta samá krev: krev hvězd, krev bohyně krásy.

Do vzduchu vylétly karmínové lampiony. Na pozadí potemňující oblohy jasně zahořela velká jména z tenkého papíru: Edelweiss, Ambrosie, Padma, Valerie, Hana a Camellie. Z nedalekých kašen vyskočily ryby a uprostřed letu změnily barvu z rubínové na petrolejovou, aby poškádlily přihlížející. V jejich skocích byl obsažen příslib našich sil. Náměstí propuklo v jásot. Holčičky začaly mávat panenkami Krásek.

Mnoho mužů a žen mělo nasazené monokly, aby na nás lépe vidělo. Usmála jsem se a zamávala v touze na ně zapůsobit, v touze být dostatečně dobrá na to, aby si mě zapamatovali.

Du Barryová nejdřív představila Valerii. Její kočár popojel kupředu.

Zavřela jsem oči.

Nedívej se na ně, řekla mi tehdy maman. *Nikdy neprahni po tom, jak používají svá arkana. Závist v tobě může vyrašit jako plevel. Buď ta nejlepší, ale nesnaž se být lepší než ostatní.*

V týdnech před karnevalem jsme neměly dovoleno probírat své pokyny, ale s Amber jsme si prohodily materiály. Amber

měla své figurantce propůjčit pleť barvy pražených vlašských ořechů, vlasy plné objemných loken a pěkný, buclatý obličej. Ta moje měla dostat barvu alabastrového kamene z Ohňových ostrovů, vlasy tak tmavé, že se budou prolínat s nocí, a tak dokonalá a červená ústa, že budou k nerozeznání od růže. Své proměny jsme trénovaly na služebných v domě a zdokonalovaly jsme je o samotě pod dohledem Du Barryové. *Cvičení dělá mistra,* ječela na nás celé hodiny.

Přehlídka pokračovala, a když po Valerii přišla na řadu Hana, já jsem mezitím v kočáře změnila místo. Nohy mi zdřevěněly z toho, jak jsem je měla dlouho zkřížené, a víčka se mi třepotala, když bojovala s mou touhou nechat je zavřená. Hlučné náměstí prořezávalo jako stříbrné nože bolestivé sténání dívek, které podstupovaly proměnu. Jejich výkřiky se stupňovaly a zase tlumily. V těch nejhlasitějších momentech, když i přihlížející začali dívky povzbuzovat, jsem sebou pokaždé škubla.

Některým sestrám se dostalo nadšenější reakce než jiným. Některé si vysloužily obdivné vzdechy. Řev mě chvílemi ohlušoval.

Své sestry jsem milovala, především Amber. Vždycky jsem ji měla ze všech nejraději. Všechny jsme si zasloužily být vyvolené. Tak tvrdě jsme pracovaly, abychom se naučily umění krásy. Ale já jsem po tom toužila tolik, že jsem uvnitř neměla prostor na nic jiného.

Měla jsem pocit, jako bych měla oči zavřené celou věčnost, než se můj kočár opět těžce rozjel kupředu. Přiblížili se k nám imperiální sluhové a od zlatých knoflíků jejich uniforem se odrazilo světlo lampionů. Rozestavěli se okolo mě do všech čtyř rohů, uvolnili háčky, uchopili páky vyčnívající ze stran mé skleněné koule a zvedli mě z podvozku, jako bych byla pouhá mýdlová bublina. Tenká a lehoučká.

Zůstala jsem stát na místě a zaměřila se na svou rovnováhu. Muži mě odvedli k centrální platformě. Snažila jsem se nebýt nervózní. Du Barryová celou tuhle scénu zrekonstruovala u nás doma, i se zlatým válcem, kde se moje pódium mělo nakonec zastavit. Na tenhle den jsem se připravovala od svých třináctých narozenin – během všech těch lekcí, přednášek a tréninků. Přesně jsem věděla, co mám dělat. Měla jsem to nacvičené, ale přesto se mi třásly prsty a chvělo tělo, jako by na mou skleněnou kouli působilo maličké zemětřesení.

Zašeptala jsem sama pro sebe: „Budu mít nejlepší vystoupení. Dostane se mi toho nejhlasitějšího potlesku. Jmenují mě vyvolenou, stejně jako maman. Poštěstí se mi žít u dvora. Budu mít možnost vidět svět. Nedopustím se žádné chyby. Díky mně budou lidé krásní." Opakovala jsem si to pořád dokola jako modlitbu, dokud rytmus těch slov nesmazal můj strach.

Muži otočili pákou. Ozubená soukolí zazvonila a zasípala. Platforma pode mnou se zvedla tak akorát nad dav. Na sloupcích vysoko nade mnou se nacházely královské lóže. Vykláněli se z nich lidé s kukátky, s vysouvacími dalekohledy přilepenými k obličejům a trubkovými naslouchadly, která se podobala sloním chobotům. Tváře vzhlížely v údivu a očekávání, jako bych byla hvězda zachycená ve váze, připravená vybuchnout.

Platforma se zastavila. Otočila jsem maličkou páčkou na podlaze kočáru. Skleněný strop nade mnou praskl jako skořápka. Po kůži mi přejížděl jemný dotek teplého nočního vzduchu, který tady nahoře chutnal ještě sladčeji. Kdybych ten lehký větřík mohla uzavřít do lahve, stal by se z něj cukrový prach.

Hvězdy zablikaly. Připadala jsem si dostatečně blízko na to, abych jednu mohla chytit a ukrýt ji do svého zkrášlovacího kufříku.

Náměstí zcela ztichlo a hluk oceánu nabyl na intenzitě. Orléanský lid ke mně vzhlížel, k poslední Krásce, která měla ukázat své nadání. Du Barryová mě nepřipravila na to, jaké to je, když na vás lidé zírají. Bylo tam tolik párů očí všech možných tvarů a barev. Srdce mi zaplesalo.

Du Barryová na mě mrkla a pak si poklepala na plné rty – byla to připomínka, abych se usmála. Dav věřil, že jsem se narodila se znalostí toho, jak je zkrášlit. Nevěděli, jak tvrdě jsem pracovala, abych zdokonalila tradici a osvojila si arkana. Nevěděli, jak moc jsem usilovala o to, abych se naučila všechna pravidla.

„Nyní je mi potěšením, abych vám představila naši poslední Krásku, Camellii Beauregardovou!"

Slabiky mého jména naplnila hrdostí, triumfem a kouzlem. Toho jsem se snažila držet a použít to proti svým obavám.

Všude svítilo světlo: lampiony, obrazovky na vzducholodích, nebeské svíce a jasný vycházející měsíc. Skoro jsem na špičce jazyka cítila jeho chuť – jemnou, šumivou a sladkou jako růžové šampaňské.

Stála jsem před půlkruhem menších pódií. Tři byly nalevo a dvě napravo. Na nich jako šperky na sametových polštářcích stály sedmileté dívky. Lišily se od sebe jako perly, rubíny a smaragdy a dokazovaly tak, jak jedinečně dokážeme použít arkana ke zkrášlování.

Poznala jsem práci svých sester: Padmina figurantka měla končetiny v syté barvě medového chleba, Edel své dívce oholila blízko pokožky hlavu, oči Valeriiny figurantky blikaly jako ametystové hvězdy, Hanina dívka měla tělo tanečnice, dlouhé nohy, paže a útlý krk, Ambřina figurantka měla stejně jako ona veselý kulatý obličej.

Ostatní Krásky vytvořily malá mistrovská díla.

Teď byla řada na mně, abych proměnila svou dívku.

Královna s králem pokynuli Du Barryové. Ta mávla rukou, což pro mě bylo znamení, abych se připravila.

Vzhlédla jsem k nebesům, aby mi dodala sílu a odvahu. Krásky byly potomky bohyně krásy, obdařené arkány, aby vylepšily svět a zachránily orléanský lid. Nade mnou se míjely vzducholodě a zastiňovaly hvězdy svými buclatými tvary a siluetovými transparenty.

Poslední platforma se tyčila přímo naproti té mé. Doplňovala sadu všech šesti platforem a vytvářela dokonalý půlměsíc. Dívka na sobě měla dlouhou sukni, která nahrazovala šaty. Roztřepený lem jí sahal k nártům. Vlasy a kůži měla šedé jako rozbouřené nebe a scvrklé jako hrozinku. Zírala na mě očima červenýma jako uhlíky žhnoucí ve tmě.

Měla bych být zvyklá na to, jak vypadají ve své přirozené podobě, ale světlo jí příliš zdůraznilo rysy. Připomněla mi příšeru z pohádkových knih, které nám čítávaly sestry.

Byla Šedá. Všichni lidé v Orléansu se tak rodili – s bledou, šedivou a svraštělou kůží, s třešňově červenýma očima a vlasy připomínajícími slámu, jako kdyby z nich vysáli veškerou barvu a ponechali jen odstín čerstvě posbíraných kostí a popela. Ale pokud vydělali dostatek spintrií, mohly jsme odsunout temnotu, najít pod šedí krásu a uchovat jejich proměnu. Mohly jsme je uchránit před životem v nesnesitelné jednotvárnosti.

Žádali nás, abychom jim navrátily mléčně bílé kosti. Žádali nás, abychom použily své pozlacené nástroje a přetvořily každičkou křivku jejich tváří. Žádali nás, abychom vyhladily, vytvarovaly a vyřezaly každý záhyb jejich těl jako teplé, právě smočené svíčky. Žádali nás, abychom vymazaly známky stáří. Žádali nás, abychom jim daly nadání. Dokonce i když bolest nabývala na síle v tak vysokých vlnách, že se jim z hrdel draly zmučené výkřiky, nebo když hrozilo, že je cena

zruinuje, orléanští muži a ženy chtěli pořád víc. A já jsem jim to s radostí poskytovala. Byla jsem ráda, že jsem potřebná.

Dívka si pohrávala s kamélií ve svých rukou. Růžové okvětní lístky se v jejím sevření chvěly. Usmála jsem se na ni. Ona mi úsměv neoplatila. Odšourala se k okraji pódia a shlédla dolů, jako kdyby se chystala seskočit. Ostatní dívky ji mávaním volaly zpět a dav vykřikl. Zadržela jsem dech. Pokud by spadla, zřítila by se k zemi aspoň čtyřicet stop. Odspěchala zpátky doprostřed.

Vydechla jsem a čelo se mi orosilo potem. Doufala jsem, že si za ten stres z účasti na tomhle vystoupení vydělá aspoň pár leí. Dost na to, aby si na tento měsíc koupila bochníček chleba a klínek sýru. Přála jsem si, abych ji zkrášlila natolik, že se jí od lidí dostane úsměvů namísto vyděšeného šepotu a šílených pohledů. Nevzpomínala jsem si, že bych kdy byla tak malá, tak zranitelná, tak vystrašená.

Otevřela jsem zkrášlovací kufřík, který ležel vedle mě. Du Barryová darovala každé z nás jinou truhličku, do které byly vyryté naše iniciály a květiny, po nichž jsme byly pojmenované. Přejela jsem prsty po zlaté rytině a pak jsem zvedla víko. Ukázala se směsice nástrojů zastrkaných v nekonečných šuplících a přihrádkách. Tyto předměty zakrývaly mé dary. V hlavě se mi opakovaně přehrávala slova Du Barryové z dnešního rána: *Předveďte jen druhé arkanum a to, k čemu jste dostaly pokyny. Přimějte je, aby chtěli víc. Ukažte jim, čím doopravdy jste – božskými umělkyněmi.*

K dívčině stanovišti přilétly tři šarlatové poštovní balonky, které nesly tři podnosy. Jeden z nich ji celou poprášil bílými vločkami krásčího pudru, a když ji od hlavy až k patě pokryl jako sníh, dívka se přikrčila. Na druhém se pohupoval porcelánový šálek plný růžového čaje, anestetického nápoje z vyluhovaných růží, které rostly na našem ostrově. Vyšplíchl se

a roztančil se jí poblíž úst. Dívka se vzpurně odmítla napít. Ohnala se po šálku, jako by to byla otravná moucha.

Znovu se přiblížila k okraji platformy a dav vykřikl. Poslední poštovní balonek ji honil se štětcem namazaným pastou barvy smetanové sušenky. Ostatní dívky po její levici a pravici na ni křičely, že se nemá bát. Dav zaburácel. Přihlížející se ji pokoušeli přesvědčit, ať se napije čaje a otře si štětec o tvář.

Sevřel se mi žaludek. Její neustálé vykrucování mohlo zhatit mé vystoupení. Projela mnou vlna paniky. Když jsem si tenhle večer představovala, nikdy mě nenapadlo, že by moje figurantka mohla klást odpor.

„Přestaň se prosím hýbat," zvolala jsem.

Megafonem Du Barryové se rozlehlo její zalapání po dechu.

Dav ztichl. Dívka ztuhla. Zhluboka jsem se nadechla.

„Ty nechceš být krásná?"

Její pohled se vpil do mého.

„Je mi to fuk!" zaječela a její hlas odnesl vítr.

Dav vybuchl zděšením.

„Ale jasně že chceš. Všichni chtějí," řekla jsem klidnějším hlasem. Možná začínala šílet z toho, že je tak dlouho šedá.

„Možná by neměli." Sevřela pěsti. Po jejích slovech mnou projelo zachvění.

Vykouzlila jsem úsměv. „Co když ti slíbím, že to všechno dobře dopadne?"

Zamrkala.

„Líp, než čekáš? Tohle všechno…" mávla jsem k našemu okolí, „za to bude stát."

Jemně se kousla do spodního rtu. Vrátil se k ní poštovní balonek s čajem. Znovu ho odmítla a očima vyhledala můj pohled.

„Neboj se. Vypij ten čaj."

Poštovní balonek byl zpátky.

„No tak. Slibuju ti, že budeš nadšená z toho, co provedu. Budeš se cítit líp."

Natáhla se k poštovnímu balonku a pak ustoupila, jako by ji měl spálit. Pohlédla na mě. Usmála jsem se a pokynula jí, ať si ho přitáhne. Chytila zlaté stužky na jeho zádi a pak z jeho podnosu zvedla šálek a usrkla.

Prohlédla jsem si ji a povšimla si detailů jejího malého, podvyživeného těla. V červených duhovkách se jí zableskl strach. Ještě víc se roztřásla.

„A teď si vezmi ten štětec," vybídla jsem ji jemně.

Přetřela si jím tvář a štětec na ní zanechal mléčnou šmouhu, která mi měla být barevným vodítkem.

Vzducholoď rozsvítila nad kočáry nebeskou svíci a já jsem ve skle opět zachytila svůj odraz. Když jsem se spatřila, do koutku úst se mi vkradl úsměv. Opustila jsem pokyny, které mi dala Du Barryová: sněžnou pleť, černé vlasy, rty jako růžová poupata. Nový nápad po sobě zanechal hřejivé vzrušení.

Ten risk mě mohl přijít draho, mohl ještě víc rozčílit Du Barryovou, ale pokud mi umožní vyniknout nad mými sestrami, bude stát za to.

Bude to nezapomenutelné. Musí být.

Zavřela jsem oči a v mysli jsem si dívku představila jako malou sošku. Když jsme byly malé, trénovaly jsme druhé arkanum tak, že jsme ovládaly barvu na plátně, tvarovaly hlínu na hrnčířském kruhu a formovaly čerstvě tažené svíčky, dokud jsme je nedokázaly proměnit v poklady. Po našich třináctých narozeninách jsme pokročily od používání miniaturních psů a toulavých miniaturních koček, které se ukrývaly na našich pozemcích, a jako předměty našich zkrášlovacích procedur jsme naverbovaly své služebné. Když z očí mé pokojské Madeleine prosákla červená barva, propůjčila jsem jim jasně zelený odstín mořem obroušeného skla. Ve čtrnácti

jsme proměňovaly miminka v našich dětských komnatách. Dodávaly jsme barvu malinkým buclatým nožičkám a chomáčkům vlasů. A těsně před našimi šestnáctými narozeninami královna rozdala poukázky chudým, aby nám pomohla trénovat a zdokonalovat naše dovednosti.

Na tohle jsem byla připravená.

Povolala jsem svá arkana. Stoupl mi tlak. Zahřála se mi pokožka. Rozpálila jsem se jako čerstvě založený oheň. Pod kůží na pažích a na rukou se mi jako maličcí zelení hadi vyrýsovaly žíly.

Ovládla jsem kamélii v dívčiných rukou. Proměnila jsem ji, stejně jako jsem měla proměnit i figurantku, tvarovala jsem její vlákna, žíly a okvětní lístky.

Dav zalapal po dechu. Stonek se prodloužil jako ocas draka, až se špičkou dotkl platformy. Dívka odhodila květ a odšourala se pryč. Květina zčtyřnásobila svou velikost a okvětní lístky se natáhly, aby ji dostihly. Ovinuly se okolo jejího drobného, svíjejícího se těla, až ji zavinuly uvnitř růžové kukly jako kroutícího se červa.

Dav propukl v potlesk, pískot a dupot. Zatímco čekali, až ji odhalím, hluk se proměnil v burácející vření.

Budu nejlepší.

Budu dokonalá.

Zbožňovala jsem to, že jsem Kráska.

Uslyšela jsem svištění, jak dívce proudila krev tělem, a uši mi zaplavilo hučení jejího tepu. Vyslovila jsem mantru Krásek:

Krása je v krvi.

3

Moje dětství byla rozmazaná skvrna rychle se měnících obrazů – jako otočení filmového kotouče. Nikdy jsem si ho nedokázala vybavit úplně celé. Nevybavila jsem si své první slovo, pohled ani vůni. Jen první věc, kterou jsem kdy proměnila. Ta vzpomínka se objevila jako ostrý paprsek světla. Du Barryová nás vzala na lekci do zimní zahrady v severním křídle našeho domu. Se sestrami nás obklopila vůně květinového nektaru a my jsme se usadily kolem stolu.

Okolo se ochomýtali zahradníci a obstarávali zahradu, zalévali a extrahovali parfém, který měl být použitý ve zkrášlovacích produktech. Zakřiveným sklem nade mnou proudilo slunce, zahřívalo mé denní šaty a měnilo mě v lívanec. Du Barryová každé z nás dala květinu zasazenou v drátěné ptačí kleci a přikázala nám, ať změníme její barvu a tvar. Byla jsem tak nabuzená, že moje květina vybuchla. Její okvětní lístky se prodraly mezi dráty jako tlustá chapadla, srazily klece mých sester na zem a roztáhly se mezi námi jako chobotnice.

Teď jsem se dokázala víc ovládat a dělala jsem méně chyb, ale pořád jsem měla pocit, že mě šimrá kůže. Když se to stalo, věděla jsem, že má arkana udělala přesně to, co jsem chtěla.

Otevřela jsem oči. Kamélie se z těla té Šedé dívky odlupovala jako vosk a odhalila ji před davem. Ozvalo se lapání po dechu a nadšené výkřiky.

„Bravo!"

„Skvělé!"

„Neuvěřitelné!"

„Geniální!"

Skandování rozvibrovalo sklo. Snížil se mi tlak a srdce nabralo své normální tempo. Z čela mi zmizel pot a z tváří se mi vytratil ruměnec.

Dívka měla na sobě malou kopii mých růžových šatů, vyrobenou z okvětních lístků kamélie. Její pleť získala úplně stejný odstín jako ta moje – jako pocukrovaná kobliha právě vytáhnutá z oleje, zlatavě hnědá a lesknoucí se ve světle lampionů. Do levé tváře jsem jí udělala malý ďolíček, který byl odrazem mého. Tmavé kudrny měla vysoko vyčesané do drdolu, účesu, který jsme nosily jen my Krásky.

Byla mým dvojčetem. Jediný rozdíl byl ten, že její oči zářily křišťálově modrou, jako je barva vod v Královském přístavu, zatímco ty moje byly žlutohnědé jako oči mých sester.

Ostatní dívky užasle zíraly a ukazovaly na ni. Svou malou figurantku jsem pojmenovala Cesmína, po květině, která dokáže přežít i v tom nejchladnějším orléanském sněhu, a přesto zůstat krásná. Dav zaburácel potleskem. Nadšený hukot zaplnil každičkou část mého těla.

Holčička hleděla na své odrazy a otevřela pusu dokořán. Otáčela se dokola jako káča a zírala na své paže, nohy a chodidla. Dotkla se svého obličeje a vlasů. Vzducholodě spustily nové obrazovky, které zachytily její obraz. Její vzhled vydrží

jen měsíc, než znovu vybledne do šeda. Ale v tuhle chvíli nad tím nikdo nepřemýšlel.

Doufala jsem, že až se Cesmínina fotka objeví v novinách a ve zprávách, adoptuje ji nějaká bezdětná žena. Chtěla jsem, aby se její život změnil natolik, že ho ani nebude poznávat. Orléanský lid miloval krásné věci. Teď byla jednou z nich, připravena stát se sběratelským kouskem.

Znovu vyhledala můj pohled – oči měla plné šťastného šoku – a udělala pukrle.

Shlédla jsem na své sestry. Měsíc vrhal světlo přes kočáry. Zíraly na mě s těžkými víčky a unavenými výrazy, ale tleskaly a mávaly. Každá z nás vypadala jinak než ty ostatní: Edel byla bílá jako květiny, které ji obklopovaly, Padmin černý drdol zachycoval světlo, Hana měla jasné oči, které se zdvihaly v krásné křivce, Ambřiny měděné vlasy vypadaly jako kroutící se plameny, Valeriina postava připomínala nádherné mosazné přesýpací hodiny, které Du Barryová otáčela, aby nám změřila čas, když jsme procvičovaly svá arkana. Byly jsme jediné v Orléansu, které se narodily jedinečné a plné barvy.

Dav zvolal požehnání Krásek: *„La beauté est la vie.“* Krása je život.

Královna zvedla zlatý vysouvací dalekohled a prohlížela si nás s Cesmínou, jako bychom byly hmyz lapený pod skleněnými zvony.

Dav utichl.

Dech se mi zarazil v krku. Sepjala jsem ruce.

Královna odložila dalekohled do klína a zatleskala. Její prsteny osázené drahokamy se blyštěly jako hvězdičky zachycené mezi jejími elegantními prsty.

Srdce mi bušilo v rytmu jejího potlesku. Hrozilo, že vzrušením vybuchne.

Královna se naklonila doprava a něco zašeptala do ucha královské ministryni krásy. Dvořané zdvihli naslouchadla v touze zachytit jakékoliv jejich slovo. Přála jsem si, abych mohla udělat to samé.

Ministryně krásy povstala, postavila se vedle Du Barryové a dala se s ní do řeči. Byla jsem příliš daleko na to, abych jim mohla odezírat ze rtů. Princeznin vějíř před ní zamrzl. Hleděla na mě tak upřeně, až mě z toho pálilo na prsou.

Du Barryová mi pokynula, ať se pokloním. Sklonila jsem se k podlaze kočáru, abych královně, ministryni krásy a davu poděkovala za to, že přihlížely mému vystoupení. Čekala jsem obvyklou minutu, abych ukázala nejvyšší možnou míru respektu, a vzdouvala se mi hruď. Královna o mně musela zašeptat dobré věci. To jsem si říkala.

„Ještě jedno kolo potlesku pro Camellii Beauregardovou!" oznámila Du Barryová. „A pro všechny nové Krásky. Jak velí tradice, všichni se dozvědí jméno vyvolené předtím, než se zítra objeví první večerní hvězda. Do té doby příjemné tipování a sázení. Nechť vždy naleznete krásu."

Ženy i muži zamávali ve vzduchu svými sázecími žetony. Královské loterie se snažily těžit z toho, že budou vyvolenou znát jako první, a lákaly ženy, aby směnily žetony, které získaly od královny, za šanci povečeřet s vyvolenou Kráskou, setkat se s ní či dokonce absolvovat zkrášlovací proceduru, kterou provede v paláci.

Vzducholodě vypustily malé kartičky s našimi portréty. Snášely se z nebes jako déšť. Celé mé tělo zaplavil úsměv. Hledala jsem svou kartičku, ale v tom přívalu jsem nedokázala rozeznat jediný detail.

Moje platforma se spustila. Dívky pozorovaly, jak vystupuji. Poskakovaly a mávaly. Imperiální sluhové mě se skleněným kočárem a vším ostatním umístili zpátky na podvozek. Dav

výskal ještě hlasitěji. Nocí se rozletěly ohňostroje a vytvořily symbol Krásek – zlatou lilii s červenou růží, obtočenou kolem jejího středu jako krvavá stuha.

Nad naše hlavy se vznesly nové siluetové transparenty, které našim budoucím zákazníkům připomínaly naše jména a tváře. Na kratičký okamžik jsem se spatřila vysoko nahoře. Můj obličej byl obrovský a zalitý světlem. Mé oči vypadaly chytře, můj úsměv šibalsky. *Dobrá práce, lištičko,* řekla by maman, kdyby mě teď viděla. Připadala jsem si jako jedna z těch proslulých dvořanek vyobrazených v krasohledech nebo namalovaných na trianonských promenádách a třídách.

Na jevišti povstala předchozí generace Krásek, aby odhodila růže na naše kočáry. Ty se rozvinuly do plného květu a jejich okvětní lístky byly velké jako porcelánové talíře. Zamávala jsem davu.

Chtěla jsem tu zůstat navždy.

4

V minulosti jsem věřila, že jsme se sestrami princezny, které žijí v paláci v La Maison Rouge de la Beauté, Červeném domě krásy. Milovala jsem špičatou střechu našeho domu, jeho čtyři křídla, nekonečné balkony a jejich pozlacená zábradlí a stříbrné sloupky, vysoké stropy plné domácích lampionů, korálově růžové salony, vínově rudé sály a salonky v barvě šampaňského a červánků, zástupy služebnictva a ošetřovatelek.

Ale orléanskému královskému paláci se nic z toho nevyrovnalo.

Kočáry stály před jižní bránou jako řada granátových jablek namočených v medu, vyrovnaných na podnose. Sklo zakrývaly těžké přehozy z červeného sametu. Ve světle nočních lampionů se leskly mosazné kliky a třpytící se kola. Přitiskla jsem obličej k bráně. V dálce svítil obrys paláce, který se táhl tolika směry, že neměl začátek ani konec.

Ke svým sestrám jsem se zatím nepřidala. Du Barryová se dohadovala s Edel. V touze po chvilce pro sebe jsem se zdržela

u svého kočáru na samotném konci procesí. Vzrušení z karnevalu se okolo mě ovinulo jako dvě paže. Paže maman.

Jen o několik kroků dál hlídkoval imperiální strážce. Chodil v kruzích sem a tam jako jeden z těch natahovacích vojáčků v našem dětském pokoji. Třásly se mi nohy a chvěly se mi ruce. Možná jsem byla vyčerpaná, nebo pořád příliš nabuzená. Snad obojí.

Burácení davu na Královském náměstí zesláblo jako vítr bouře, která se přesouvá na moře. Noc byla stále proužkovaná září vzducholodí a festivalových lampionů. Světlo v sobě neslo příslib něčeho nového.

Budeme spát tady. Zítra odpoledne královna oznámí jméno vyvolené. Všechno se změní.

„Byla jsi lepší, než jsem čekal," ozval se nějaký hlas.

O vnější stranu brány se opíral nějaký chlapec. Jeho sako a kalhoty splývaly s nocí, ale jeho jasně oranžová vázanka žhnula ve tmě jako plamen. Neměl na sobě znak žádného rodu, který by prozradil jeho původ. Podrbal se na hlavě a rozpustil si vlasy z krátkého uzlíku, v němž je měl sepnuté. Jeho úsměv zářil jako měsíční svit a měkké světlo nočních lampionů zjemňovalo ostré rysy jeho bledé tváře.

Podívala jsem se po strážci. Byl pryč.

„Nebojte se, za minutku je zpátky. Nejsem tady, abych vám ublížil."

„To vy byste se měl bát. Ne já," řekla jsem. Za to, že se mnou byl sám, by ho mohli zatknout a mohl by strávit roky v zámeckém žaláři. Před dvěma měsíci královna nechala vyhladovět v mučicí bedně na Královském náměstí jistého muže za to, že se pokusil políbit Daisy, Krásku z Ohňové čajovny. Noviny a zpravodajství zaplavil jeho portrét. Po jeho smrti opustily stráže jeho tělo a to pak po kouscích odnesla mořská káňata.

„Já se nikdy nebojím," odpověděl.

Bylo zvláštní slyšet neznámý hlas. Chlapecký hlas. Pod kůží se mi usadil pocit vzrušení. Jediný kluk, se kterým jsem kdy mluvila mimo zkrášlovací salon, byl syn madame Alainové z rodu Glastonů, kterého jsem přistihla v krásčím skladu, jak si pudruje obličej a maluje rty rtěnkou, zatímco čekal, až matka dokončí své procedury. Chtěl být Kráskou. Bylo nám jedenáct a víc jsme se nasmáli, než jsme toho namluvili.

Tenhle chlapec byl spíš mladý muž. Du Barryová nás učila, že za hranicemi zkrášlovacího salonu se máme mužů a chlapců obávat. Ale já jsem neměla strach. „Kdo jste? Nemáte na sobě znak," řekla jsem.

„Nejsem nikdo." Pousmál se. Přesunul se kupředu a uzavřel mezeru mezi námi. Voněl po oceánu a díval se na mě s takovým zájmem, že to působilo, jako by se mě dotýkal. „Ale jestli to tak moc chcete vědět, poslužte si a podívejte se na moje jméno. Dokonce si rozepnu košili, abyste tetování lépe viděla."

Tváře mi žhnuly hanbou. Při narození byli občané Orléansu označeni permanentním imperiálním identifikačním tetováním, které ani Krásky nemohly zakrýt nebo vymazat. Tetování znovu vyvstane, dokonce i pokud jej vyříznete. Většina z nich měla znak na oblečení, poblíž místa, kde byli potetovaní.

Se znovunalezenou zvědavostí jsem ho pozorovala: způsob, jakým si zastrčil uvolněný pramínek vlasů za ucho, těch pár pih, které měl na nose, to, jak si upravoval sako. „Odkud jste přijel?"

„Z *Rysice*."

„O takovém místě jsem nikdy neslyšela."

„To vás toho asi moc neučí."

Jízlivě jsem se zasmála. „Dostalo se mi vynikajícího vzdělání. Je to na jihu?"

„Je to v přístavu." Zazubil se. „Moje loď."

Takže se mě snažil přimět, abych se cítila hloupě. „Jste drzý." Zamířila jsem pryč. Hádka mezi Edel a Du Barryovou v dálce ustávala.

„Počkejte! Jen jsem chtěl vědět, jestli měli novináři pravdu." Oči měl cedrově hnědé, barvy stromů, které rostly z vod Růžového mokřadu u nás doma. Na jeho saku se jako nově vyražené mince leí z Imperiální banky třpytily znaky námořnictva.

„Pravdu v čem?"

„Tvrdí, že se svými arkany dokážete vytvořit i člověka z hlíny – jako kouzlem."

Zasmála jsem se. „Jako dvorní kouzelník, kterému platí za to, aby bavil královské děti ohňostroji a triky?" Novináři vždycky to, co jsme dělaly, nazývali kouzlem, ale matka říkala, že to slovo je na vysvětlení našich arkan příliš jednoduché.

„Dokážete to tedy?" Pohrával si s vázankou, až povolila, a hedvábí mu sklouzlo po hrudi jako rozlité pomerančové šampaňské.

„Takhle to nefunguje."

„A jak tedy?" Udělal další krok kupředu a v očích mu žhnuly otázky.

Bodlo mě u srdce. „Dál se nepřibližujte."

Pozvedl obočí. „Zavraždíte mě?"

„Jsou tady zákony," připomněla jsem mu. „A možná bych měla."

„Vy se jimi řídíte?"

„Někdy." Pohrávala jsem si s volány na šatech. „Muži mají zakázáno být o samotě s Kráskami mimo zkrášlovací schůzky nebo s nimi mluvit, pokud se jejich konverzace netýká zkrášlování."

„A co ženy? Ty můžou být stejně nebezpečné, ne-li víc."

„Platí to samé. Nesmíme se přátelit s lidmi, co nepatří mezi Krásky."

„Nač takové cavyky? Zní to hloupě, pokud chcete znát můj názor." Usmál se, jako kdyby už znal odpověď.

„V minulosti se staly špatné věci."

„Ale nemusí tomu tak být pokaždé." Prohlížel si mě a mnul si bradu. „Nevypadáte jako někdo, kdo by respektoval pravidla."

Tváře mi zaplavil ruměnec. „Máte postřeh."

„Jsem námořník. Musím ho mít –"

„Camellie!" zvolala Du Barryová. „Co tam vzadu děláš?"

Když jsem uslyšela své jméno, trhla jsem sebou a otočila jsem se. „Už běžím!" zakřičela jsem.

Strážný se vrátil.

Otočila jsem se zpátky. „Co jste zač?"

Ale chlapec byl pryč. Strážný mi věnoval jízlivý pohled, ale já jsem se stejně rychle vydala k zámecké bráně a rozhlédla jsem se na obě strany.

Nic.

„Camellie!" křikla znovu Du Barryová.

Přešla jsem na opačnou stranu svého kočáru.

Nic.

Vzpomínka na toho chlapce mi připadala jako sen, na který se hned po probuzení snažíte vzpomenout. Rozmazaný, útržkovitý a nedosažitelný.

5

Ministryně krásy prudce otevřela jižní bránu a rázně nakráčela dovnitř v norkovém kožichu dlouhém až na zem. Pohladila srst svými dlouhými nehty s červenými špičkami. V tmavých vlasech měla paví pera. Ukázala vzhůru. Nad hlavou jí tančil zlatobílý poštovní balonek, na jehož boku jasně plápolal erb Orléanského rodu. Královnina osobní poštovní korespondence.

„Vítejte, zlatíčka. Jsem Rose Bertainová z Orléanského rodu a jsem ministryně krásy našeho úžasného království. Mám tady zprávu od Jejího Veličenstva." Zahnutým nožíkem na dopisy rozřízla zadní stranu balonku. Ze zadní části se rozletěly třpytivé jiskry. Vytáhla maličký svitek pyšnící se královninou voskovou pečetí.

Rozbila ji, rozvinula svitek a četla:

„Mé nejmilejší Krásky,

vítejte v mém domově a v hlavním městě Vašeho drahého království. Všem Vám to dnes večer moc slušelo. Myslím, že bohyně krásy Vás z nebes hrdě sledovala. Těším se, až Vám vyberu to

nejvhodnější umístění. Děkuji Vám za Vaši božskou službu této zemi. Nechť vždy naleznete krásu.

– Její královské Veličenstvo královna Celeste Elisabeth III., z vůle bohů Orléanského království a jeho území, obhájkyně krásy a hranic.“

Zadržovala jsem dech, dokud ministryně krásy královnin titul nedočetla.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptala se.

„Ano,“ vyhrkla Valerie trochu příliš hlasitě. Všechny jsme se zasmály. Světle hnědá pleť jí zrůžověla.

Du Barryová a ministryně krásy nás zavedly na imperiální pozemky. Po stranách nás obklopovaly stráže. Sešly jsme po svažující se promenádě a po klikatících se stezkách a zamířily k zámku.

Nad námi bloumaly noční lampiony a zanechávaly za sebou stopy světla. Prošla jsem kolem jasně zelených trávníků, zdobných stromů sestříhaných do bohy oblíbených tvarů a okolo záhonů překypujících šarlatovými růžemi a sněhobílými liliemi, které se třpytily jako pokryté červenobílým hvězdným prachem. Po trávě se procházela královská zvířata – blankytně modří pávi, růžoví miniaturní plameňáci a ohnivě rudí fénixi.

Amber se na mě ohlédla. Vyplázla jsem jazyk a doběhla ji. „Vedla sis strašně dobře,“ zašeptala.

Pokusila jsem se setřást jí mušku z šerpy, kterou měla okolo sukně oranžové jako soumrak. Smetla ji a pustila na svobodu.

„Ty taky.“

Nakrčila bledý nos. Rysy obličeje se jí zakřivily do dokonalého tvaru srdce. Pleť měla hladkou a jemnou jako kus slavnostního porcelánu ze salonku u nás doma, kde se pořádaly formální hostiny. Díky krásčímu líčení vypadala její pleť ještě bělejší. Lehký vánek jí z obličeje odfoukl zrzavé vlasy. Její vysoký drdol díky své barvě připomínal rozpůlenou

broskev. „Zvorala jsem její pleť. Vyšla příliš zářivě." V očích se jí zaleskly slzy.

„Byla v pohodě." Zakopla jsem o sukně svých šatů, ale Amber mě zachytila. Po použití arkan jsem se cítila velice lehce a unaveně.

„Měla jsem nervy v kýblu. Udělala jsem všechno, co matka…" Hlas se jí zlomil.

Semkla jsem prsty s jejími, takže společně vypadaly jako pletenec z karamelu a vanilky. Amber měla ve tváři vepsaný smutek. Já jsem ten svůj skrývala. Obě jsme udělaly, co nám matky řekly.

„Vedla sis skvěle. Tvoje dívka měla dokonalé kadeře. Maman Iris by na tebe byla strašně pyšná." Amber doma bydlela v sedmém patře vedle mě. Její maman pořádala jen pro nás čajové dýchánky s cukrovými koláčky a marcipánovými sušenkami s růžovým krémem. Přestože nám bylo třináct a byly jsme na ně trochu staré, zbožňovala jsem je. Nikdy nezapomenu, jak nás maman Iris učila používat krabičky s krášcím pudrem a jak díky křídově bílému poprašku její pleť vypadala jako vyschlá hlína.

V truhlách jsme měly na památku našich matek společně s šaty sbaleny malé kamenné pohřební destičky.

„Amber, vedla sis parádně."

„Lhářko," protestovala Amber. „Ani ses nedívala. Viděla jsem tě. Měla jsi zavřené oči." Šťouchla do mě loktem.

Vždycky mě měla přečtenou.

„Viděla jsem ji, když jsi měla hotovo." Později se mrknu na zprávy a celé si to prohlédnu.

Amber nechyběla v těch mých několika vzpomínkách z dětství: když jsme se po špičkách kradly do komnat Du Barryové, abychom zjistily, jakou nosí podprsenku, když jsme se skrývaly v jeslích, kam lidé nosili kojence na jejich

první proměny, když jsme vychovatelce z našeho hracího pokoje nasypaly do čaje krásčí pudr, jen abychom viděly, jak ho vyprskne, když jsme zmáčkly všechna tlačítka ve výtahu, abychom se dostaly do zakázaných pater, když jsme se vloupaly do krásčího skladu, abychom vyzkoušely všechny nejnovější směsi. Naše přátelství trvalo tak dlouho, že jsem nedokázala přesně určit, kdy začalo.

„Podívej se na oblohu." Mávla jsem nad naše hlavy. „Tady je to jiné než doma." Žádné cypřiše bránící výhledu na hvězdy. Žádný bzukot cvrčků z mokřadu ani žabí kvákání. Žádné maličké zkroucené mříže na oknech domu. Žádné tlusté severní mraky, jen jasný pás táhnoucí se až na konec světa.

„Královna měla po mém vystoupení vstát, Camille. Tak bych to věděla. Tak by to věděli všichni. Maman mi říkala, že musím být vyvolená. Nemá smysl být ničím jiným."

Sevřela se mi hruď. Říkaly nám to samé. Připadala jsem si sobecky kvůli tomu, že jsem chtěla být lepší než ona a než všechny mé sestry.

„Kvůli mně taky nevstala," připomněla jsem jí. A sobě taky. „Vím, že sis vedla dobře, i když jsem to neviděla."

„Jo, ale ty jsi byla úžasná!" Vyhodila ruce do vzduchu. „Nikdy jsem tě neviděla podat takový výkon."

„A ty jsi byla úplně stejně dobrá, tak přestaň."

„Všechny jsme udělaly to, co jsme dostaly za úkol. To, co jsme měly v materiálech. Až na tebe. Bylo strašně chytré tu holčičku proměnit ve svůj převrácený obraz. A mě ani nenapadlo použít svou ambrózii jako malý zámotek. To tvé vystoupení doopravdy povzneslo. Udělalo to z něj úplné odhalení. Nic takového mi ani nepřišlo na mysl. A to je můj problém. Nedělám, co se ode mě nečeká. Ty bereš pravidla jako návrhy a překračuješ je." Sevřela pěsti. *„Jen změňte barvu jejich vlasů a pleti."* Napodobila nosově znějící hlas Du Barryové. *„Nic víc.*

Cokoliv jiného je plýtvání…“ Zakryla si tvář rukama. „Bylo to představení a ty jsi to pochopila.“

„Udělala jsem ten zámotek, aby se přestala svíjet,“ řekla jsem. Nechtěla jsem, aby věděla, že jsem strávila spoustu času přemýšlením, jak být lepší než ona, lepší než všechny. Natáhla jsem se, abych jí stiskla ruku, ale Amber tu mou odsunula a začala si pohrávat s květinou, která jí mohla každou chvíli vypadnout z drdolu. Připomněla jsem jí, že se svými arkany nikdy neměla potíže. Získala vysoké známky za každou výzvu, kterou nám Du Barryová uložila. Podle známek z lekcí byla Amber nejlepší z naší generace a od Du Barryové vždycky dostávala perfektní hodnocení. Kdyby bylo rozhodnutí založené na tomhle, snadno by zvolili ji.

„Kdybychom mohly předvést první arkanum, vím, že by všichni viděli víc z toho, co dokážeš,“ řekla jsem. Ve Způsobech byla Amber výjimečná. Dokázala zjemnit dokonce i hlas miniaturní opice, proměnit toho největšího hulváta v okouzlující osobu a propůjčit člověku jakýkoliv talent, po němž toužil – vaření, tanec, hru na loutnu nebo jiný nástroj – stejně snadno jako by mu oblékla nové šaty.

„Měla jsem být nejlepší. Měli mě vyhlásit vyvolenou.“

„Všechny chceme být vyvolené,“ řekla jsem.

Přimhouřila oči. „Myslíš snad, že to nevím?“

Její tón mi připadal jako facka. Takhle se mnou nikdy předtím nemluvila.

„Ambrosie! Camellie! Znáte pravidla.“ Du Barryová pozvedla obočí. „Jste dost staré na to, abych vám to musela připomínat.“

Amber o dva kroky odstoupila a ta maličká mezera mi připadala široká jako oceán. Neměly jsme ukazovat, že se s některou upřednostňujeme. Všechny jsme byly sestry. Všechny jsme si měly být stejně blízko. Ale Amber jsem vždycky měla o trošku radši než ostatní. A ona mě.

Amber po mně vrhla dopálený pohled. Její vztek jsem nechápala. Všechny jsme se v tu chvíli nacházely na naprosto stejném místě. Neměly bychom se navzájem podporovat?

Jakmile se Du Barryová otočila zády, znovu jsem se k ní přiblížila a dotkla jsem se její ruky ve snaze napravit cokoliv, co se mezi námi právě pokazilo. Amber to ignorovala a pospíšila si do přední části skupiny poblíž Du Barryové. Splaskla jsem jako poštovní balonek, který přišel o vzduch, ale nenásledovala jsem ji.

Přešly jsme několik malých zlatých mostů, které se klenuly nad Zlatou zámeckou řekou. Z uhlově černých zpravodajských lodí se vykláněli novináři se svými světelnými krabičkami a snažili se zachytit naše portréty. Jejich hbitá pera škrábala rychlostí světla do pergamenových bloků. Vykřikovali naše jména a ptali se nás, koho si myslíme, že vyberou jako vyvolenou.

„Sázíte trochu pozdě, pánové. Tady se vám žádné nápovědy nedostane," zvolala ministryně krásy.

Přešly jsme poslední most a stanuly jsme před královským palácem. Budova z růžového mramoru se tyčila s věžičkami tak vysokými, že kdybyste po jedné vyšplhali, mohli byste něco zašeptat bohu nebes. Každá vrstva měla cukrově bílé a zlaté lemování. Se sestrami jsme vzhlédly. Měla jsem pocit, jako bychom kolektivně zadržovaly dech.

Vykasala jsem si sukně a vydala jsem se za skupinou po mohutném schodišti, jehož schody jsem po stovce přestala počítat. S klapotem našich kroků se mi srdce rozbušilo rychleji. Nahoře se jako obří ústa otevřely hlavní dveře a spolkla nás velká vstupní hala. Z vysokého stropu visely diamanty osázené svícnové lampiony jako pavouci s břichy plných plamínků. Stěny byly pokryté krásnými mramorovými plastikami hvězd. Chtěla jsem po nich přejet prsty, abych ucítila

rýhy, ale přes řadu stráží po našich stranách jsem se k nim nedostala.

Vstoupily jsme do další haly. Zatímco jsme jí procházely, na stropě se střídaly malby. Živé fresky se stále znovu formovaly do rozličných nebeských výjevů: byli tam bohové a bohyně, věčná růže, dávní králové a královny, orléanské ostrovy, nebesa. Málem jsem upadla, zatímco jsem natahovala krk, abych si je prohlédla.

„Krásčí komnaty se nacházejí v severním křídle," oznámila nám Du Barryová.

„Situované ve směru bohyně krásy," dodala ministryně krásy.

Vydaly jsme se do palácového křídla po pozlacených chodníčcích, které mi připadaly jako mohutné mosty. Pohlédla jsem přes zábradlí dolů na podlaží pod námi. Ke stropu rostly královské chryzantémové stromy, ale ani jejich větve k nám nedosahovaly. Po lesklém provazovém mřížoví se pomalu pohybovalo několik vozů, které převážely vkusně oblečené dvořany z jednoho balkonu na druhý.

Prošly jsme okolo stanoviště imperiálních strážců a ti nám zasalutovali. Zastavily jsme se před obřími dveřmi, do nichž byly vyryté růže.

Kousla jsem se do spodního rtu.

Vchod po obou stranách lemovaly imperiální služebné. Hlavy měly sklopené, ruce jim spočívaly před tělem. Měly hranaté obličeje s broskvovými rty, růžovými tvářemi, hnědýma očima a mléčně bílou kůži. Ministryně krásy jim přikázala, aby tak vypadaly. Oblékla je do barevných pracovních uniforem zúžených v pase a okolo krků měly hrdě vystavené symboly služebných.

Ministryně krásy rozrazila dveře.

6

Svůj pokoj jsem doma obývala společně s maman. Její postel s nebesy a moje menší postýlka byly zastrčené v rohu našich komnat v sedmém patře La Maison Rouge de la Beauté. Pod postelí jsem schovávala hory bulvárních plátků ukradených z bedny na poštu. Zástěna v barvě slonové kosti, která oddělovala mou část pokoje od pokoje maman, byla vyzdobená krásčími kartičkami propašovanými z kanceláře Du Barryové. Na poličkách jsme měly vyskládané drobnosti: ležely tam sušené okvětní lístky, maličké kamínky z mokřadu a duhové perly na památku našich dobrodružství společně se svazky folklorních příběhů a pohádek o fénixovi boha štěstí nebo o stříbrné lištičce bohyně klamu. Byl tam toaletní stolek s umyvadlem a krb, ve kterém vždycky plápolal oheň. Při vzpomínce na něj mi poskočilo srdce.

Nechápala jsem, jak matka vůbec mohla opustit tyhle krásčí komnaty, aby se tam vrátila.

Otáčela jsem se dokola. Stěny se zlatě lakovanými pruhy se tyčily ke stropu ozdobenému zkroucenými krásčími růžemi. Když jsem se pod ně přesunula, jejich okvětní lístky zablikaly

a natáhly se. V pokoji stály pohovky s nohama s drápy, na nichž byly vyskládané polštáře osázené drahokamy. Celou jednu stěnu pokrývala zlatem vyšívaná tapisérie velkého orléanského království. Do druhého rohu byl vklíněný velký bílý psací stůl, který se pyšnil počítadlem s perlově bílými korálky a litinovým trezorem na spintrie.

Královské služebné zažehly noční lampiony a vypustily je do vzduchu. Jejich bledá záře osvětlila další zázraky místnosti. Prosklené vitrínky ukrývaly krasohledy – maličké mosazné kaleidoskopy seřazené podle ročního období a roku s obrázky nejlepších a nejchytřejších dvořanů v království, které pořídili orléanští novináři. Padma pozdvihla štíhlý konec krasohledu směrem ke vznášejícím se nočním lampionům. Válec zachytil světlo a promítl na zeď jako třpytivé barevné korálky skupinu elegantních mužů a žen. Zařazení do těchto sbírek jste si nemohli koupit za žádnou částku. Ani princezna v nich neměla místo. Každý muž, žena i dítě se v nich chtěli objevit.

Du Barryová nám nikdy nedovolovala dívat se do krasohledů ani číst brožurky, bulvární plátky nebo noviny, aby nás vnější svět nezkazil.

„Všechno si to prohlédněte, děvčata," zavrkala ministryně krásy.

„Ano, užijte si ty poklady," dodala Du Barryová.

Zdobné odkládací stolky pokrývaly štosy brožurek o kráse, jako byly *Dulce*, *Mignon*, *Beauté*, *Sucré* a *Dámský módní žurnál*. Edel a Valerie jimi listovaly a ukazovaly nám je. Brožurky přibližovaly proměny vytvořené Kráskami, obsahovaly průzkumy veřejného mínění odhadující, které Krásky by mohly někoho dostat do krasohledů, představovaly každou Krásku z naší generace a hloubku našich arkan, o nichž se šířily zvěsti, a porovnávaly nás se starší generací, která teď odcházela od dvora.

Na několika konferenčních stolcích byly rozprostřené noviny;

Trianonské listy, *Chryzantémová kronika*, *Orléanský deník* a mnoho dalších ze všech koutů království. Přejela jsem po nich prsty. Na pergamenu se shlukovaly a blikaly titulky oznamující nadcházející zásnuby princezny Sophie a nejnovější imperiální zákony o kráse, které královna a ministryně krásy měly přijmout.

ZAKAZUJE SE JAKÁKOLIV ZMĚNA
STRUKTURY KOSTÍ ČI MANIPULACE S NIMI
ZA ÚČELEM VÝZNAMNÉ ZMĚNY TVARU
NĚČÍHO TĚLA ČI OBLIČEJE

OBVOD PASU NESMÍ NIKDY BÝT MENŠÍ NEŽ
PATNÁCT PALCŮ, ABY BYL ZACHOVÁN TVAR
LIDSKÉHO TĚLA

GRADIENTY TÓNU PLETI MUSÍ ZŮSTAT
V MEZÍCH PŘIROZENÉ BAREVNÉ PIGMENTACE,
JAK JE UPŘESNĚNO V ČLÁNKU IIA, ODDÍL IV

NOSY NESMÍ BÝT ÚZKÉ NATOLIK, ABY TO
ZABRAŇOVALO PŘIROZENÉMU DÝCHÁNÍ

OBČANÉ STARŠÍ SEDMDESÁTI LET NESMÍ
PODSTUPOVAT PROCEDURY, KTERÉ BY JIM
UMOŽNILY VYPADAT MLADŠÍ, NEŽ JE
UVEDENÝ VĚK, ABY ZŮSTAL ZACHOVÁN
PŘIROZENÝ VÝVOJ LIDSKÉHO TĚLA

Amber mi pohlédla přes rameno a dusno z naší předchozí hádky bylo pryč. „Až mě jmenují vyvolenou, doplním další."

„Proč? Už teď jich je tolik. Nebo jsi snad zapomněla na ty nekonečné seznamy zákonů, které jsme se učily zpaměti?" Tu